

ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ವೆಚ್ಚ ತಗ್ಗಿಸಿ

ಒಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳೆಸುವ ವಾರ್ಷಿಕ ಲಾಭ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಇವತ್ತು ಬಹುತೇಕ ವೈದ್ಯರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದು ವಿಪರ್ಯಾಸ.

ಲಾಠಿ, ವಸತಿಯಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಆರೋಗ್ಯ. ಒಂದೊಮ್ಮೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೇ ರೋಗಿ ರುಜಿನಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಗರೀಕರಣ ಭರದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಗರದ ಜನರಿಗೇ ಹೆಚ್ಚು ಅನಾರೋಗ್ಯಗಳು ಬಾಧಿಸುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದು ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ನಾಯಿಕೊಡೆಗಳಂತೆ ಮಲ್ಟಿಸ್ಪೆಷಾಲಿಟಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ತಲೆ ಎತ್ತಿವೆ. ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವೂ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಸೌಲಭ್ಯ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೊರಕುತ್ತಿದೆ. ಬಹುತೇಕ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೂ ಕನಿಷ್ಠ ಆರೋಗ್ಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಗೆ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಗುಣಮಟ್ಟದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯೂ ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿದೆ. 2-3 ದಶಕಗಳ ಹಿಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಈಗ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಆರೋಗ್ಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುವಂತಿದೆ. ಜನರ ಸರಾಸರಿ ಆಯುಷ್ಯವೂ ಏರಿಕೆ ಆಗಿರುವುದು ಹಲವು ಆರೋಗ್ಯ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ದೃಢಪಟ್ಟಿದೆ.

ಸಮಸ್ಯೆ ಇರುವುದು ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಾಣಿಜ್ಯೀಕರಣ ಆಗಿರುವುದರಲ್ಲಿ. ವಾಣಿಜ್ಯ ಅಂದರೆ ಲಾಭದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು. ಒಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳೆಸುವ ವಾರ್ಷಿಕ ಲಾಭ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಇವತ್ತು ಬಹುತೇಕ ವೈದ್ಯರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದು ವಿಪರ್ಯಾಸ. ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳಿಗೂ ಜನರು ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ ವೆಚ್ಚ ಭರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನೂ ಗರಿಷ್ಠ ಬಳಕೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಹಠಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಆಡಳಿತವು, ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಅನಗತ್ಯವಾದ ಎಷ್ಟೋ ತಪಾಸಣೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತದೆ.

ಶಸ್ತಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ. ಸರ್ಜರಿ, ಅನಸ್ತೆಸಿಯಾ, ವೆಂಟಿಲೇಟರ್ ಮುಂತಾದವು ಈಗ ಎಲ್ಲ ರೋಗಿಗಳಿಗೂ ಅನಿವಾರ್ಯ ಎನ್ನುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಐಸಿಯು ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅಲ್ಲಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ವಾರ್ಡ್ ಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸುವ ಮುನ್ನ ಹೈ ಡಿಪೆಂಡೆನ್ಸಿ ವಾರ್ಡ್ ಗಳಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸುವುದು— ಹೀಗೆ ರೋಗಿಯ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಹಲವು ದಾರಿಗಳನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟಿ ಮಾತ್ರ, ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು ವಾರ್ಡ್ ಗೆ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಔಷಧಿಗಳು ರೋಗಿಯ ಅಗತ್ಯಗಳಾಗುವ ಬದಲು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಘಟಕವೇ ಆಗಿರುವ ಮೆಡಿಕಲ್ ಸ್ಟೋರ್ ನ ಅಗತ್ಯಗಳಾಗಿರುವುದು ದುರಂತವೇ ಸರಿ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮುಂಬೈಯ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೊಂದು ರೋಗಿಯೊಬ್ಬರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಬಿಲ್ ನಲ್ಲಿ ವಾರ್ಡ್ ನ ಕಾಲು ಒರೆಸುವ ಮ್ಯಾಟ್, ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಗೆ ಬಳಸುವ ನೀರು, ಅಲ್ಟ್ರಾಫೋನ್ ಲ್ಯಾನ್ಸೆಟ್, ಆಲ್ಕೊಹಾಲ್ ಸ್ವಾಬ್ ಮುಂತಾದ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನಮೂದಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಿಲ್ ಮಾಡಿದ್ದು ವರದಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ 12 ದಿನಗಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಒಟ್ಟು 276 ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ನಮೂದಿಸಿ 98 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಿಲ್ ಮಾಡಿದ್ದು ಸುದ್ದಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಾತ್ರ, ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಆ ರೋಗಿ ಸೇವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೆ.. ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ರೋಗಿಗಳ ಸಂಬಂಧಿಕರು ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, 'ವೈದ್ಯರು ನಾವೋ, ನೀವೋ' ಎಂಬ ಮರುಪ್ರಶ್ನೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವೈದ್ಯರ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಂಬಿಕೆ ಇಡುವ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರ ಸಂಬಂಧಿಕರನ್ನು ಹಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕರುಣೆಯಿಂದ ಸುಲಿಯುವುದು ದೊಡ್ಡ ದಂಧೆಯೇ ಆಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ.

ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸುವಾಗ ರೋಗಿಯ ಸಂಬಂಧಿಕರಿಗೆ ವೈದ್ಯರು ಕೇಳುವ ಮೊದಲ ಪ್ರಶ್ನೆ 'ಇನ್ಯೂರೆನ್ಸ್ ಇದೆಯಾ?' ಎನ್ನುವುದು! ಹೈಟೆಕ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಮೆಯ ಹಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು, ರೋಗಿಯ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅಲ್ಲ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ವೆಚ್ಚ ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 35 ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಮಾ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಸಮೀಕ್ಷೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿತ್ತು. ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಆದಾಯ ತರುವ ವಸ್ತುವನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸದೆ, ಮನುಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಮಾನವೀಯತೆಯಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿಗೆ ಪಾಠ ಮಾಡುವವರು ಯಾರು? ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಧನದಾಹ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ತಂದಿರುವ ಕಾನೂನು ಕೂಡಾ ಬಹುತೇಕ ಹಲ್ಲು ಕಿತ್ತ ಹಾವಿನಂತಾಗಿದೆ. ಗುಣಮಟ್ಟದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನ್ಯಾಯಬದ್ಧ ದರದಲ್ಲಿ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಯಾವ ಸಂಶೋಧನೆ, ಕ್ರಾಂತಿಗಳಿಗೂ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ.

■ ಬಿ.ಎಂ.ಹನೀಫ್

ಈಶ್ವರ್